

Прокуратура України

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

вул. Університетська, 6, м. Маріуполь, 87500 факс: (0629) 52-97-32

e-mail: obl@don.gp.gov.ua, web: www.don.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 25707002

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

«24» 04 2025 року

Керівник Донецької обласної прокуратури Угровецький Павло Олегович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202505000000204 від 20.01.2025 за ознаками злочину, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 481 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Мартинову Ігорю Юрійовичу, 22.06.1969 року народження, громадянину України, уродженцю м. Донецьк, депутату Донецької міської ради Донецької області, раніше не судимому, зареєстроване місце проживання за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Челюскінців, буд. 55 а, кв. 18

про те, що він підозрюється у колабораційній діяльності, а саме у добровільному обранні до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов,

передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько - російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська,

Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а

також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 - IX від 24.02.2022, у зв'язку

з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє і по нині.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Згідно переліку затвердженого наказом № 376 від 28 лютого 2025 року Міністерства розвитку громад та територій України «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», Донецький район Донецької області, у тому числі і населений пункт Донецьк тимчасово окупований Російською Федерацією з 07.04.2014.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками т. зв. «Донецької Народної Республіки» за вказівки нестворених представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками

нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- Конституцію «Донецької Народної Республіки» від 14 травня 2014 року, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- Закон «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування Донецької Народної Республіки», у ст. 1 Закону «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування в Донецькій Народній Республіці» місцеве самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» – форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує в межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами «Донецької Народної Республіки», самостійне та під свою відповідальність рішення населення безпосередньо та (або) через органи місцевого самоврядування питань місцевого значення, виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих традицій.

Згідно зі ст. 3 вищезазначеного закону правову основу місцевого самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» складають Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний закон від 6 жовтня 2003 року № 131 - ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації, Конституція «Донецької Народної Республіки», цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти «Донецької Народної Республіки», статути муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих референдумах та сходах громадян, та інші муніципальні правові акти.

Відповідно до ст. 17 вищевказаного закону муніципальні вибори проводяться з метою обрання депутатів, членів виборного органу місцевого самоврядування, виборних посадових осіб місцевого самоврядування на основі загального рівного та прямого виборчого права при таємному голосуванні.

На підставі ст. 3, 5 Закону «Донецької Народної Республіки» «Про структуру та назву органів місцевого самоврядування, чисельності, строках повноважень та даті проведення виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень першого скликання в Донецькій народній республіці» № 439-ІНС від 06.04.2023 встановлено чисельність депутатів, які обираються на муніципальних виборах до Донецької місцевої ради – 50 депутатів.

Крім того, ст. 6 вищевказаного Закону «Донецької Народної Республіки» визначено проведення 10 вересня 2023 року в Донецькій народній республіці виборів депутатів представницьких органів міських округів, муніципальних органів першого скликання, на строк повноважень 5 років.

Встановлено, що не пізніше травня 2023 року (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), громадянин України Мартинов Ігор Юрійович, який є чинним депутатом Донецької міської ради Донецької області,

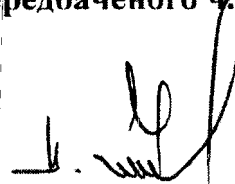
обраним на чергових місцевих виборах 31.10.2010 від політичної партії «Партія регіонів», перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Донецьк, діючи умисно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету та територіальній цілісності, з ідеологічних мотивів, підтримуючи воєнну агресію Російської Федерації на території України, переслідуючи єдиний кримінально протиправний намір, направлений на сприяння державі-агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно зареєструвався кандидатом у «депутати» «Донецької місцевої ради Донецької народної республіки» І скликання від політичної партії «Єдина Росія» з метою бути обраним до вказаного органу окупаційної влади, тобто взяв участь у незаконних виборах на тимчасово окупованій території.

У подальшому, 10 вересня 2023 року Мартинов І.Ю., перебуваючи в тимчасово окупованому м. Донецьк, продовжуючи свій умисел, спрямований на сприяння державі-агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно, за результатами незаконних виборів на тимчасово окупованій території Донецької області, обраний від політичної партії «Єдина Росія» депутатом до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території, – «Донецька міська рада Донецької Народної Республіки», розташованої за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Челюскінців 184.

З 06 жовтня 2023 року по теперішній час Мартинов І.Ю., перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Донецьк, продовжуючи свій злочинний намір на сприяння державі-агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно бере участь у засіданнях «Донецької міської ради Донецької Народної Республіки» І скликання у якості депутата від політичної партії «Єдина Росія», у тому числі і на посаді «голови постійного комітету по питанням містобудування, землекористування, планування та розвитку територій Донецької народної республіки».

Таким чином, громадянин України Мартинов Ігор Юрійович, 22.06.1969 року народження, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Керівник Донецької
обласної прокуратури

Павло УГРОВЕЦЬКИЙ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист. Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості, а щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____

(підпис)

/ _____ /

(прізвище та ініціали)

Захисник: _____ /

(підпис)

_____ /

(прізвище та ініціали)

Повідомлення про підозру здійснив:

Прокурор

Волноваської окружної прокуратури

Костянтин ТЕМЕРТЕЙ

**КОРІНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-на: **Мартінова Ігоря Юрійовича**, який зареєстрований за адресою **Донецька область, . Донецьк вул. Челюскінців 55 а кв. 18**, про явку у період часу з **09 години до 12 години на 01.05.2025, 02.05.2025, 05.05.2025** до прокурора Волноваської окружної прокуратури **Темертея К.Ю.** до будівлі за адресою: **м. Дніпро вул. Щепкіна 35**, для вручення письмового повідомлення про підозру, допиту в процесуальному статусі підозрюваного та проведення інших слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні № 22025050000000204 від 20.01.2025 за ч. 5 ст. 111-1 КК України.

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

_____ (розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

_____ 139 КПК України)

_____ (інші дані, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив _____

(розпис особи, яка вручила повістку про виклик)

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянин України **Мартінов Ігор Юрійович**, 22.06.1969 року народження, зареєстрований за адресою: **Донецька область, м. Донецьк вул. Челюскінців 55 а кв. 18**, на підставі ст.ст. 133,135, 139 КПК України, Вам необхідно з'явитися в період часу з **09 год. 00 хв. до 12.00 хв. на 01.05.2025, 02.05.2025, 05.05.2025**, до прокурора Волноваської окружної прокуратури **Темертея К.Ю.** до будівлі за адресою: **м. Дніпро вул. Щепкіна 35**, для вручення письмового повідомлення про підозру, участі у допиті в процесуальному статусі підозрюваної та проведення інших слідчих та процесуальних дій, у кримінальному провадженні № 22025050000000204 від 20.01.2025 за ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
  - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
  - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
  - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
  - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
  - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
  - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
  - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Прокурор Волноваської окружної прокуратури **К.Ю. Темертей**

